

omyndiges egendom, men då i bemälda skrifvelse det ämne jag här påpekat ej på något sätt vidröres, får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen måtte anhålla, att vid utfärdandet af ny förordning rörande förvaltning af omyndigs egendom förmyndare deri äfven måtte meddelas tillåtelse att få insätta någon del af sina myndlingars medel i liffränteanstalt för beredande af liffränta.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles vördsamligen.

Stockholm den 23 Januari 1872.

Pehr Ericsson,

från Gefleborgs län

N:o 25.

Af Herr A. Hedin: *Om tillägg till instruktionen för Riksdagens revisorer af Riksbanken.*

Nu gällande stadganden för Riksdagens revisorer af Statsverket, Riksbanken och Riksgälds-kontoret förete i tvänne hänseenden brister, som det synes vara angeläget att afhjelpa. De innehålla nemligen inga föreskrifter, vare sig om de former, som revisor, ordinarie eller suppleant, bör iakttaga, när han på tid, då Riksdagen ej är samlad, vill vinna befrielse från uppdraget, eller om sättet för erhållande af tillfällig ledighet från deltagande i pågående revisionsarbete. Dessa luckor hafva ej heller blifvit fyllda genom någon praxis, som kan anses fast och otrygglig. Det är ögonsynligt, att de, utan någon särdeles ovanlig kombination af ogynnsamma omständigheter, kunna blifva menliga för det viktiga, vidlyftiga och grannliga arbete, som fullt väl behöfver alla de af grundlagen afsedda arbetskrafters användning under hela den knappa arbetstiden.

Väl plägar ofta så tillgå, att utsedd revisor, som vill afsäga sig uppdraget, derom gör annälän hos Riksdagens fullmäktige i Riksbanken eller Riksgälds-kontoret eller båda-dera, samt att numera de förre — tillförene bådadera gemensamt — derom underrätta

vederbörande suppleant. Men äfven om detta förfarande alltid iakttoges, vore man ej derigenom tryggad mot de olägenheter, som föreskrifternas bristfällighet i förra afseendet kan förorsaka. Det skulle kunna inträffa, att en underrättelse från bankofullmäktige af en sträng formalist, helst der han egde anledning att vilja undandraga sig revisionsarbetet, tilläfventyrs komme att lemnas utan afseende, såsom utfärdad på grund af ett sjelftaget uppdrag, och såsom ej innebärande någon legal förpligtelse för den kallade att inställa sig. Om en sådan händelse ej anses mycket sannolik, vet man deremot af erfarenhet, att viktigare betänkligheter åtfölja *den* praxis, som eger rum vid sidan af den nyss nämnda, och hvarpå tvänne exempel kunna anföras från sednaste statsrevision, att nemligen revisor, som är hindrad att infinna sig till deltagande i revisionsarbete, derom enskildt underrättar den suppleant, han förmodar vara i tur, och med en myndighet hemtad, man vet icke rätt hvarifrån, förordnar honom till ersättningsman. Att en på sådant sätt meddelad kallelse är en grof oformlighet, lärers lika litet bestridas, som det kan förnekas, att den som tvekar att åtlyda den har goda skäl för sin tvekan. Om han åter öfvervinner denna tvekan och inställer sig, skall han möjligen finna, att annan man enligt ordningsföljden är närmare berättigad och skyldig att intaga platsen. Ytterligare kan inträffa, att en skrivelse från revisor till suppleant ej träffar den sednare i behörig tid, och att revisionen, först efter brevexling och måhända lång tidsutdrägt, blir fulltalig. Detta oformliga bruk, att en revisor på egen hand åt sig konstituerar en suppleant, skulle vid sednaste revision, om ej en ren tillfällighet mellankommit, hafva medfört ett vida längre dröjsmål med en af de då fungerande suppleanternes inkallande och inställelse, än nu blef händelsen.

Att ledamot af revisionen ej bör ega att någonsin, vore det än för blott ett par dagar, permittera sig sjelf, än mindre att huru ofta och för huru lång tid som helst taga sig ledighet från göromålen, och att, då en sjelfpermitteringsrätt i temligen stort omfång stundom göres gällande, ett stadgande härom, analogt med det i Riksdags-ordningen införda, är af behovet påkalladt, torde ej annorlunda behöfva motiveras, än med en hänvisning till det men för revisionsarbetets raska och jemna gång, som det nuvarande bruket kan hafva till följd.

På grund af det anförda föreslås,

att i instruktionen för Riksdagens revisorer af Riksbanken, § 1, införes ett tillägg af innehåll, dels att ordinarie revisor eller i hans ställe inkallad suppleant, som på grund af laga förfall vill afsäga sig uppdraget, derom skall göra anmälan hos Riksdagens fullmäktige i Riksbanken, dels att ledighet från deltagande i pågående revisionsarbete kan af revisionens plenum beviljas på högst 10 dagar, men att, der den oundvikligt erforderliga ledigheten skulle öfverstiga detta antal dagar, suppleant bör för återstoden af revisionstiden ofördröjligen inkallas.

Såsom motsvarighet till det förra stadgandet lärer böra i reglementet för Riksbankens styrelse och förvaltning införas en föreskrift rörande bankofullmäktiges åliggande att emottaga afsägelser och utfärda kallelser. Utan att härom framställa något bestämdt förslag, vill jag blott tillåta mig att härå fästa Banko-Utskottets uppmärksamhet.

Förslaget, att afsägelse af revisorsuppdrag skall ske hos bankofullmäktige och kallelse till suppleant af desse utfärdas, stöder sig dels på den praxis, som numera vanligast iakttages, dels på 1 § i instruktionen för revisionen af Riksbanken, dels derpå att en afsägelse, insänd till bankofullmäktige, med större säkerhet kan antagas blifva utan uppskof föredragen och deraf föranledd åtgärd vidtagen, än hos de mindre oafbrutet sysselsatte fullmäktige i Riksgälds-kontoret stundom kunde blifva händelsen.

Om remiss till Banko-Utskottet anhålles.

Stockholm den 23 Januari 1872.

Ad. Hedin.

N:o 26.

Af Herr **Nils Nilsson** från Malmöhus län: *Derom att de inkomster af ledigt pastorat, som enka eller oförsörjda barn efter af-lidne prestmän icke berättigas uppbära eller för tjenstens upprätthållande erfordras, måtte tillfalla pastoratets skolväsende.*

Den af mig vid förra lagtima riksdagen ingifna motion under N:o 117, som då icke förekom under behandling, tager jag mig friheten härigenom förnya och föreslå Riksdagen för sin del besluta,

att de inkomster af ett ledigt pastorat, som enka eller oförsörjda barn efter afiden prest icke berättigas uppbära, och icke erfordras till lön för den prestman som förrättar embetet under ledigheten,